

STEPHEN KING
STRĂINUL

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

ARMADA

„Gândul doar dă iluzia unei orânduielei a lumii
celor îndeajuns de naivi ca să se lase convinși
de punerea lui în scenă.“

COLIN WILSON – „The Country of the Blind“
eseu filosofic

ARESTAREA

14 IULIE

Mașina era una fără însemne, un sedan oarecare, de fabricație americană, vechi de câțiva ani. Însă o deconspirau flancul negru al anvelopelor și cei trei bărbați dinăuntru. Cei doi de pe locurile din față purtau uniforme albastre. Cel din spate era mare cât o casă și era îmbrăcat în costum. Pe trotuar erau doi băieți de culoare, unul cu piciorul sprijinit de un skateboard portocaliu și zgâriat rău de tot; celălalt, cu o placă de culoarea limetei sub braț. Cei doi puști au văzut mașina intrând în parcare a Complexului Estelle Barga, după care s-au uitat unul la celălalt.

Un puști a spus:

- Gaborii!¹

Celălalt a spus:

- Nu zău!

Au tuit-o amândoi fără alte deliberări, împingându-se cu piciorul liber în asfalt. Regula era una foarte simplă: când gaborii apar, e timpul ca tu să dispari. Părinții îi învățaseră că vietile oamenilor de culoare contează, însă nu neapărat și din punctul de vedere al gaborilor. Pe terenul de baseball, spectatorii începuseră să ovaționeze și să bată ritmic din palme când echipei Dragonii Aurii, din Flinty City, i-a venit rândul să lovească, la finalul reprizei a noua.

Cei doi băieți nici nu s-au uitat înapoi.

¹ În orig. „Five-O“, expresie preluată în limbajul stradal din serialul „Hawaii Five-O“, prin care se anunță prezența poliției (n. tr.).

D *eclarația domnului Jonathan Ritz (10 iulie, 9:30 p.m., înregistrată de domnul detectiv Raph Anderson)*

Det. Anderson: Știu că sunteți tulburat, domnule Ritz, este perfect normal să fiți, dar trebuie să aflu exact ce ați văzut mai devreme.

Ritz: N-o să-mi iasă din cap. Niciodată. Cred că mi-ar face bine o pastilă. Poate un Valium. Nu folosesc așa ceva, dar sunt sigur că m-aș simți mai bine dacă aș lua un calmant acum. Încă mai am inima în gât. Anunțați-i pe criminaliști că, dacă o să găsească vomă la locul crimei, și sunt convins că o să găsească, este a mea. Și nu-mi e deloc rușine. Oricine ar fi dat la boboci dacă ar fi văzut ce-am văzut eu.

Det. Anderson: Sunt convins că vă va prescrie un doctor ceva ca să vă calmați după ce vom termina aici. Cred că voi putea să aranjez ceva în sensul ăsta. Numai că acum vreau să aveți mintea limpede. Mă înțelegeți, da?

Ritz: Da. Desigur.

Det. Anderson: Povestiți-mi absolut tot ce ați văzut și nu vă mai cer nimic altceva. Puteți să faceți asta, domnule?

Ritz: Da, pot. Am ieșit să-l plimb pe Dave pe la șase. Era plimbarea de seară. Dave este cățelul nostru, din rasa beagle. Ia cina la cinci. Eu și cu soția mea

cinăm la cinci și jumătate. În jur de șase, Dave este pregătit să-și rezolve treburile - adică Treaba Mică și Treaba Mare. Eu îl scot la plimbare, iar Sandy, nevastă-mea, spală vasele. Noi doi suntem de părere că o diviziune corectă a muncii este extrem de importantă în orice căsnicie, mai ales după ce ți-au crescut copiii și au plecat de acasă. Bat câmpii, nu-i așa?

Det. Anderson: Nu-i nimic, domnule Ritz. Vă rog, povestiți-mi în felul dumneavoastră cum a fost.

Ritz: Nu, te rog să-mi zici Jon. Nu suport să mi se spună „domnule Ritz”. Mi se pare că sună ca atunci când mesteci un biscuit din ăla uscat și fără gust. Așa-mi ziceau copiii la școală: Ritz-Biscuit.

Det. Anderson: Bine. Deci vă plimbați câinele...

Ritz: Așa. Și, la un moment dat, a luat urma unui miros - presupun că era mirosul morții - și eu a trebuit să țin lesa cu amândouă mâinile, cu toate că Dave e un câine de talie mică. Voia să ajungă la sursa mirosului ăluia. La...

Det. Anderson: O clipă, hai să ne întoarcem puțin. Spuneți că ați plecat de la locuința dumneavoastră de la adresa Mulberry Avenue, numărul 249, la ora șase...

Ritz: Poate nițel mai devreme. Dave și cu mine am luat-o în jos, până la prăvălia lui Gerald, băcănia aia de la colț, unde se vând doar alimentele-alea de fițe; după aia am urcat pe Barnum Street și după aia am intrat în Parcul Figgis. Îl știți, nu? Puștii îi zic Parcul Sifilis. Își imaginează că adulții nu-i ascultă, dar se cam înșală.

Det. Anderson: Pe aici vă plimbați în mod obișnuit seara?

Ritz: O, nu neapărat. Câteodată mai schimbăm traseul, ca să nu ne plictisim. Numai că ajungem mereu în parc, pentru că acolo Dave are ce să miroasă. Acolo e și o parcare, dar la ora aia e goală. Numai să nu

fie vreun meci de tenis între băieții de la liceu. În seara asta n-a fost niciun meci, că plouase mai de vreme și terenurile sunt cu argilă. În parcare nu era decât o dubiță albă.

Det. Anderson: O dubă de marfă?

Ritz: Da. Fără geamuri și doar cu uși duble în spate. Genul ăla de dubiță pe care-l folosesc firmele mici ca să-și care produsele. S-ar putea să fi fost un Ford Econoline, da' nu bag mâna-n foc.

Det. Anderson: Avea pe ea vreun nume de firmă? Cum ar fi „Aer Condiționat de la Sam” sau „Termopane de la Bob”? Ceva?

Ritz: Nu, țțț! Nimicuța. Da' pot să-ți zic că era murdară. Nespălată cam de multă vreme. Și avea roțile pline cu noroi, probabil de la ploaie. Dave i-a mirosit cauciucurile și după aia ne-am dus pe o potecă cu pietriș, printre pomi. După vreo patru sute de metri, sau cam așa ceva, Dave a început să latre ca dementul și s-a năpustit în tufele de pe dreapta. Luase urma mirosului, înțelegi? Mai să-mi smulgă lesa din mână. Am încercat să-l trag, da' n-a vrut să vină înapoi, doar s-a trântit pe burtă și a început să sape în pământ. Și nu se mai oprea din lătrat. Așa că am blocat lesa - am una din alea retractabile, foarte bune - și m-am dus după el. Nu prea mai are treabă cu veverițele ca pe vremea când era cățeluș, da' am crezut că luase urma vreunui raton. Am vrut să-l fac să se întoarcă la mine, indiferent dacă voia sau nu, că toți câinii trebuie să știe cine-i șeful, și chiar atunci am văzut primii stropi de sânge. Pe o frunză de mesteacăn, cam la nivelul pieptului, adică la un metru și cincizeci deasupra solului. Sau cam așa ceva. Mai încolo era altă picătură pe altă frunză și după aia o grămadă de sânge improșcat pe niște tufe. Sânge proaspăt. Nu apucase să se usuce. Dave n-a băgat în

seamă tufa aia, da' tot a vrut să meargă mai departe. Încă ceva, înainte să uit! Cam tot atunci am auzit că pornește un motor undeva, în spate. Poate nu mi-ar fi atras atenția, da' bârâia cam tare, probabil că i se defectase amortizorul de zgomot. Huruia, horcăia... înțelegi ce vreau să zic?

Det. Anderson: Îhî. Da, înțeleg.

Ritz: Nu pot să jur că era duba aia albă și nici nu m-am întors pe acolo, așa că nu știu dacă plecase sau nu. Da' pun pariu că plecase. Știi ce înseamnă asta?

Det. Anderson: Spuneți-mi ce credeți dumneavoastră că înseamnă.

Ritz: Că poate a stat cu ochii la mine. Asasinul. S-a ascuns printre pomi și s-a uitat la mine. Numai când mă gândesc la asta mă trec toți fiorii. Când mă gândesc acum, asta vreau să zic. Pentru că atunci eram mult prea obsedat de tot sângele ăla. Plus că mai trebuia să-l țin bine pe Dave, care voia să-mi smulgă brațul din umăr. Nu mi-e rușine să mărturisesc că începusem să mă cam sperii. Nu sunt un tip prea solid și, chiar dacă încerc să mă mențin în formă, am trecut bine de șaizeci de ani. Da' nici măcar la douăzeci nu eram cine știe ce forțos. Da' trebuia să văd ce se întâmplase. Poate era cineva rănit.

Det. Anderson: Atitudine foarte lăudabilă. Cam cât credeți că era ora atunci când ați dat cu ochii de dâra aceea de sânge?

Ritz: Nu m-am uitat la ceas, da' zic că era șase și douăzeci. Poate și douăzeci și cinci. L-am lăsat pe Dave s-o ia înainte, da' blocasem lesa. Am dat cren-gile la o parte ca să treacă pe dedesubt, că are picioarele micuțe. Știi ce se zice despre cățeeii din rasa beagle, nu? Că au o ținută elegantă, da' sunt cam pitici. Așa, și Dave lătra ca un dement. Am ajuns într-un luminiș, un fel de... nu știu cum să zic, un

loc unde se ascund fetele și băieții ca să se pupe și să se pipăie nițel. În mijloc era o bancă din granit, plină cu sânge. Tare mult sânge. Și mai mult dedesubt. Cadavrul era alături, pe iarbă. Sărmanul băiat. Stătea cu capul întors spre mine și avea ochii deschiși... da' nu i se mai vedea gâtul. În locul lui era o gaură roșie. Blugii și chiloții îi erau dați jos, până la glezne. Și am văzut ceva... cred că o creangă uscată... care-i ieșea din... din..., în fine, știi ce vreau să spun.

Det. Anderson: Știu, dar trebuie să spuneți dumneavoastră, ca să se consemneze în declarație, domnule Ritz.

Ritz: Stătea întins pe burtă și craca aia îi ieșea din fund. Și era plină de sânge. Creanga, adică. Era parțial jupuită și se vedea urma unei mâini pe ea. Foarte clar se vedea. Dave nu mai lătra, a început să urle, bietul de el, și zău că nu știu cine ar fi în stare de așa ceva. Probabil un nebun, unu' cu probleme foarte grave la cap. O să-l prindeți, domnule detectiv Anderson?

Det. Anderson: O, da. O să-l prindem.

Parcarea Estelle Barga, aproape la fel de mare ca aceea de la supermarketul Kroger, unde în după-amiezile de sâmbătă își făceau cumpărăturile Ralph Anderson și soția lui, era plină în seara aceasta de iulie. Multe dintre mașini aveau autocolante cu logoul Dragonilor Aurii, iar pe câteva geamuri din spate fuseseră scrise o grămadă de sloganuri exuberante: A SOSIT VREMEA VICTORIEI; DRAGONII ÎI VOR FRIGE PE URȘI; CAP CITY, PREGĂTEȘTE-TE CĂ VENIM; ANUL ĂSTA E RÂNDUL NOSTRU. De pe terenul cu nocturna pornită (deși mai era până să se însereze de-a binelea) se auzeau urale și aplauze pe un anumit ritm.

Troy Ramage, de douăzeci de ani în poliție, era la volanul mașinii fără însemne. Conducea încet pe lângă spațiile ocupate ale parcării și spuse:

– Ori de câte ori vin aici, mă întreb cine naiba a fost Estelle Barga asta.

Ralph nu-i răspunse. Avea mușchii încordați, pielea fierbinte, iar pulsul i-o luase razna rău de tot. Arestase o mulțime de infractori de-a lungul anilor, numai că acum era altă situație. Extrem de neplăcută. Și personală. Asta era cel mai rău – că îl afecta personal. Știa bine că nu ar fi trebuit să participe la această acțiune, dar, în urma ultimei tranșe de reduceri bugetare, rămăseseră doar trei detectivi cu normă întreagă pe statul de plată al poliției din Flint City. Iar Jack Hoskins era în concediu, plecat la pescuit la naiba-n praznic – adio și n-am cuvinte, amice! Betsy Riggins, care

ar fi trebuit deja să intre în concediu de maternitate, urma să dea o mână de ajutor poliției statale în legătură cu un alt aspect al acțiunii din această seară.

Spera din suflet să nu se fi pripit. Chiar cu câteva ore în urmă, în timpul ședinței de dinainte de demararea acțiunii, îi mărturisise această temere procurorului din Flint City, Bill Samuels. Procurorul era cam tinerel pentru funcția pe care o ocupa – doar treizeci și cinci de ani – însă compensa prin faptul că făcea parte din partidul aflat la putere și dădea dovadă de o mare siguranță de sine. Nu infatuat, ca să fim bine înțeleși. Dar cu siguranță extrem de zelos.

– Mai sunt niște detalii pe care aș vrea să le lămuresc, a spus Ralph. Nu cunoaștem întreaga conjunctură. Și precis că va spune că are alibi. Precis. Nu cred că va renunța la asta.

– Treaba noastră este să-i demontăm alibiul, a răspuns Samuels. Știi bine că putem s-o facem.

Ralph nu avea nicio îndoială în privința asta. Era convins că descoperiseră identitatea criminalului, dar tot ar fi dorit să poată face o anchetă mai amănunțită înainte să recurgă la o asemenea măsură extremă. Să găsească toate punctele slabe din alibiul nenorocitului ăluia, să-i demonteze mărturia cuvânt cu cuvânt și abia *după aia să-l aresteze*. Aceasta ar fi fost procedura corectă în majoritatea cazurilor. Dar nu și în acesta.

– Din trei motive, a spus Samuel. Ești pregătit să le auzi?

Ralph a dat din cap. La urma urmei, trebuia să colaboreze cu individul ăsta.

– Unu, oamenii din orașul acesta, mai cu seamă cei care au copii mici, sunt îngroziți și furioși. Vor să-l vadă cât mai repede arestat pe criminal, ca să se poată simți din nou în siguranță. Doi, probele noastre sunt incontestabile. Este cel mai solid caz pe care l-am văzut vreodată. De acord?

– Da.

– Așa, vezi? Acu' vine numărul trei. Cel mai tare din parcare, a anunțat Samuels, aplecându-se conspirativ spre el. Nu avem de unde ști acum dacă a mai comis asemenea fapte și în trecut – deși,

dacă a mai comis, probabil că le vom descoperi atunci când vom începe să săpăm mai adânc –, dar este absolut sigur că a comis una acum. S-a dezlănțuit. Și-a dat frâu liber pornirilor animalice. Și odată ce a făcut-o...

– Ar putea s-o facă din nou, i-a luat Ralph vorbele din gură.

– Corect! Sigur, nu-i cel mai probabil scenariu atât de curând după asasinarea lui Peterson, dar se poate întâmpla. Ce Dumnezeu, doar stă mereu în preajma copiilor! A băieților de vârste fragede. Lasă la o parte că ne vom pierde slujbele, dar n-o să ne-o iertăm niciodată dacă ar omorî încă unul dintre ei.

Ralph își făcea reproșuri că nu-și dăduse seama mai devreme de pornirile individului. Absurd! Că doar nu puteai să te duci la grătarul organizat la finalul sezonului de baseball, să te uiți în ochii omului și să te prinzi imediat că se gândește să comită o faptă de nedescris – că își cultivă cu grijă gândul acesta. Absurd sau nu, tot îl mustra conștiința.

Acum, aplecându-se printre cei doi polițiști de pe locurile din față, Ralph spuse:

– Uite acolo! Vezi dacă e liber vreun loc pentru persoanele cu handicap.

Tom Yates, care stătea în dreapta, se împotrivi ideii:

– Două sute de dolari amendă, șefu’.

– Cred că de data asta avem voie, răspunse Ralph.

– Glumeam.

Neavând niciun chef de vorbele de duh cu tentă polițienească, Ralph nu mai spuse nimic.

– În față e zona pentru invalizi, anunță Ramage. Și văd două locuri libere.

Parcă pe unul dintre ele și cei trei bărbați coborâră din mașină. Ralph observă că Yates își desface clapeta tocului în care își ținea Glockul și clătină repede din cap.

– Ești nebun? Tre’ să fie o mie cinci sute de oameni la meciul ăsta.

– Păi, dacă fuge?

– Atunci, ai să fugi după el și ai să-l prinzi.

Ralph se sprijini de capota mașinii fără însemne și privi după cei doi polițiști din Flint City, care se îndreptau spre terenul de joc, lumini și tribunele pline, de unde se auzeau tot mai tare uralele și aplauzele. Luase împreună cu Samuels decizia de a-l aresta cât mai repede pe ucigașul lui Peterson (chiar dacă avea rezervele lui în această privință). Însă arestarea pe teren și chiar în timpul meciului fusese exclusiv ideea lui.

Ramage se uită în urmă.

- Tu nu vii?

- Nu. Arestați-l voi și citiți-i drepturile răspicat și foarte tare, după care aduceți-l aici. Când plecăm, tu ai să stai în spate cu el, Tom. Eu mă așez în față, lângă Troy. Bill Samuels așteaptă să-i dau un semn și se va duce direct la secție. Țasta-i joc de echipă. De arestat însă, îl arestați voi doi.

- Da' este cazul tău! protestă Yates. De ce nu vrei să fii tu ăla care-l saltă pe nenorocit?

Fără să-și schimbe poziția și fără să-și desfacă brațele încrucișate la piept, Ralph îi răspunse:

- Pentru că individul care l-a violat pe Frankie Peterson cu o cracă de pom și i-a tăiat gâtul mi-a antrenat fiul vreme de patru ani - doi în Liga Piticilor și doi în Liga Mică. Omul ăsta și-a pus mâinile alea scârboase pe copilul meu, când i-a arătat cum să țină bâta. Nu știu dacă aș reuși să mă stăpânesc.

- Am priceput, zise Troy Ramage, pornind din nou spre terenul de joc împreună cu Yates.

- Încă ceva.

Cei doi polițiști se întoarseră cu fața la el.

- Puneți-i cătușele chiar acolo. Și nu în spate, ci în față.

- Da' nu așa zice la regulament, șefu', spuse Ramage.

- Știu și nu-mi pasă. Vreau să-l vadă toată lumea cum e scos de pe teren în cătușe. Pricepi?

După ce Ramage și Yates au plecat, Ralph și-a desprins mobilul de la centură. Avea numărul lui Betsy Riggins pe lista de apelare rapidă.

- Ai ajuns?

- Da. Am parcat în fața casei. Sunt cu patru colegi de la poliția statală.

- Mandat de percheziție?

- Îl am chiar în mână.

- Bun.

Tocmai voia să încheie convorbirea, când îi trecu alt gând prin minte.

- Auzi, Bets? Când trebuie să naști?

- Ieri. Așa că ai face bine să termini cât mai repede, răspunse ea. Și închise.